

opusdei.org

1928 m. spalio 2 d.

1928 m. spalio 2 d. Madride Viešpats leido šv. Chosemarijai pamatyti Opus Dei. Šis įvykis aprašytas kun. Mariano Fazio knygoje „Paskutinysis romantikas“. Taip pat pavaizduotas filme „Neiširtos žemės“ (There Be Dragons) (nustatymuose pasirinkite lietuviškus subtitrus).

2023-10-02

*Iš Mariano Fazio knygos
„Paskutinysis romantikas“ (El último
romántico).*

Daugelio žmonių gyvenime pasitaiko lūžinis momentas, kai jie suvokia, kokia jų gyvenimo prasmė: visos prieš tai išgyventos patirtys atranda savo vietą ir iškyla aiški vieta pasaulyje, gili žmogaus tapatybė. Panašiai, kaip pabaigus dėlioti dėlionę: atskiros dalys, iš pirmo žvilgsnio beprasmės, įgyja savo paskirtį, kai padedamos į savo vietą tampa galutinio paveikslo dalimi.

Šventajame Rašte randame nemažai lūžinių akimirų pavyzdžių: jose išryškėja asmeninis pašaukimas. Prisiminkime Mozę Sinajaus kalne (Iš 3,1-3) arba Matą, sėdintį ir renkantį mokesčius, kai Kristus jį pasišaukia (Mt 9, 9-13). Viena iš tokių emblemатinių akimirų yra Sauliaus susitikimas su prisikėlusiu Jėzumi pakeliui į Damaską (Apd 22, 6-16). Nuo tada jo gyvenimas pakeitė kryptį ir prisipildė prasmės.

Šv. Chosemarija kartą pasakė, kad Madridas buvo jo Damaskas.

Viešpats ruošė jo sielą iš anksto: paauglystėje leido jam savo širdies gilumoje pajusti kvietimą ypatingai misijai. Jis jautė, kad kažkas turi įvykti. Jaunasis Josemaría norėjo būti pasiruošęs ir atviras tam, ko Viešpats norės iš jo paprašyti, nors aiškiai nematė, kokia buvo Dievo valia. Todėl tapo kunigu ir ištvermingai prašė, kad tai, ką nujautė, taptų realybe, nors ir aiškiai to nesuprato. Kreipdamasis į Jėzų kartojo, kaip aklas Baltramiejus: „Domine, ut videam!“ – „Viešpatie, kad praregėčiau!“ Taip pat kreipėsi į Mergele Mariją: „Domina, ut sit!“ – „Motina, kad tai įvyktų!“.

Lemiamą gyvenimo akimirka įvyko 1928 m. spalio 2 d., kai šv. Chosemarija atlikinėjo rekolekcijas Ispanijos sostinėje buvusiamе Vincento Pauliečio vienuolyne. Tuomet gavo ypatingą malonę iš

Dievo, kuri apšvietė jį parodydama jam Dievo paruoštą projektą. Tą dieną, jo gyvenimo dëlionės detalės įgavo formą ir spalvas. Tai, ką jautė, įgavo galutinį harmoningą pavidalą.

Koks buvo šio nušvitimo turinys? Ką „pamatė“ – dalindamasis savo dvasiniu patyrimu, šv. Chosemarija paprastai naudojo būtent šį veiksmažodį – spalio 2-ąją? Šv. Chosemarija visuomet buvo mažakalbis, pasakodamas apie šią lemiamą akimirką. Asmeniniuose užrašuose, kur užrašinėdavo savo vidinio gyvenimo mintis pažymėjo: „Kristus mūsų Karalius atskleidė savo troškimą“. Toliau patikslino: „visada būdami pasaulyje, kasdieniame darbe, atlikdami savo padėties pareigas, visomis aplinkybėmis, šventi!“ Pasak palaimintojo Álvaro del Portillo, pagrindinis tą dieną gauto įkvėpimo turinys, buvo tas, „kad šventumas – krikščioniško gyvenimo pilnatvė –

yra pasiekiamas visiems žmonėms, nepriklausomai nuo jų padėties, ir kad kasdieninis gyvenimas, su visomis jo aplinkybėmis, suteikia mums galimybę visiškai atsiduoti Dievo meilei ir veikliam apaštalavimui visose aplinkose“. Šv. Chosemarija pajuto, kad žemėje atsivėrė dangiški keliai.

Nuo tada, jo gyvenimas susitapatino su jo misija: skleisti žinią apie visuotinę pašaukimą į šventumą kasdieninėse gyvenimo aplinkybėse ir per jas. Viename iš laiškų, skirtų jo vaikams, rašė: „Jėzus, mūsų Viešpats, nori, kad šiandien skelbtume tūkstančiais kalbų – su kalbų dovana, kad visi mokėtų pritaikyti šią žinią savo gyvenime – visuose pasaulio pakraščiuose, šią žinią, kuri yra kaip Evangelija sena ir kaip Evangelija nauja. Kelis metus anksčiau, rašė: „Atėjome pasakyti, su nuolankumu to, kuris žino esąs nusidėjėlis ir mažas žmogelis – *homo peccator sum*

(Lk 5, 8), sakome su šv. Petru – tačiau su tikėjimu to, kuris leidžiasi vedamas Dievo už rankos, kad šventumas nėra skirtas vien tik privilegijuotiesiems: visus mus šaukia Dievas, iš visų mūsų laukia Meilės: iš visų, nesvarbu, kur bebūtume; nesvarbu, kokia būtų mūsų padėtis, profesija ar užsiėmimas. Nes šis paprastas gyvenimas, kasdienis, neišskirtinis, gali būti šventumo kelias: nereikia mums apleisti savo vietos pasaulyje, kad ieškotume Dievo, jeigu Viešpats neduoda sielai vienuolinio pašaukimo, nes visi žemės keliai gali būti vieta sutikti Kristų.

Ši žinia buvo iš esmės evangelinė, tačiau, kadangi buvo laikoma savaime suprantama, pasiliko užmarštyje. Spalio 2 d. šviesa apšvietė visų Dievo vaikų kasdienį, įprastą gyvenimą, iš pirmo žvilgsnio neturintį jokios transcendencijos. Ši šviesa buvo revoliucinė, skirta

neribotai išplėsti įprastus visų žmonių horizontus, be jokio specifinio pašaukimo į vienuolinį ar kitokį pašvęstąjį gyvenimą, tik per Krikšto metu gautą pašaukimą.

Galime turėti labai skirtingas nuostatas žvelgdami į kasdieninį gyvenimą. Viduramžių pasakojimas atskleidžia mums pašnekesį tarp keliautojo ir trijų jo sutiktų darbininkų. Visi trys tašo akmenis, skaisčiai šviečiant vasaros saulei. Keliautojas paklausia pirmojo darbininko, ką jis daro. Šis su piktu žvilgsniu atsakė:

- Argi nematai, tašau akmenį ir žliaugiu prakaitu.

Tą patį klausimą pakartoja ir antrajam darbininkui. Jo atsakymas nėra jau toks akivaizdus. Su ramiu veidu atsako smalsiajam keliautojui:

- Dirbu, kad išlaikyčiau savo šeimą.

Galiausiai, ateina ir trečiojo
darbininko eilė, kuris su pavydėtina
šypsena, atsako, pilnas sveiko
pasididžiavimo:

- Statau katedrą!

Šių dienų pasaulyje milijonai žmonių
gyvena taip ir neatradę savo
kasdieninės egzistencijos prasmės.
Pirmąją sielų grupę, kurią Dantė
aprašo Pragare sudaro tie, kurie
gyvenime buvo niekas, tai yra kurie
buvo vėtyti ir mėtyti čia ir ten,
ieškodami vietos, kur šilčiausia. Be
vertybių, be šaknų, be kelrodės
žvaigždės, kuri jiems rodytų kelią.
Savo gyvenimu nepaliko jokio
pėdsako. Tingūs, kaip Evangelijos
tarnas, kuris gavęs vieną talentą jį
paslepia vietoj to, kad jį leistų į
apyvartą.

Taip pat yra daug žmonių, kurie
žvelgia į savo pareigas – darbe,
šeimoje, visuomenėje – kaip į sunkias
naštas, kurias reikia pakelti, per daug

nesuprasdami prasmės. Gyvenimas jiems atrodo kaip absurdas. Albertas Kamiu palygino tokio gyvenimo matymą su Sizifo vaizdiniu, klasikinės mitologijos personažu, kuris turi kopti į kalno viršūnę nešdamas ant pečių didelį akmenį. Užlipus į viršūnę, akmuo nurieda ir Sizifas nusileidžia, vėl užsimeta akmenį ant pečių ir dar kartą ir dar kartą kopia į kalną. Daugelis gyvenimą tapatina su nesibaigiančiomis absurdiškomis rutinomis.

Kiti gyvena skatinami pareigos jausmo, tačiau be tos šviesos ir šilumos, kurią teikia atvirumas antgamtiniam pasauliui. Šiais žmonėmis gali būti gėrimasi dėl turimų dorybių, tačiau jiems trūksta patrauklumo, kurį turi tie, kurie peržengia racionalumo siauras ribas ir veržiasi į nuotykių viską išgyventi iš meilės Dievui ir kitiems.

Žinia, kurią Viešpats norėjo mums perduoti per šv. Chosemariją, atveria horizontus ir išlaisvina mus iš slegiančio plokščio gyvenimo matymo ir iš šaltumo, kylančio iš pareigos atlikimo dėl pačios pareigos. Naujame kasdienio gyvenimo pašventinimo kontekste viskas įgauna prasmę, spalvą, gylį. Nėra nieko, kas nebūtų svarbu: net pačios nereikšmingiausios aplinkybės gali būti perkeistos į meilės susitikimą. Visi galime statyti katedras Dievo šlovei ir žmonių gerovei. Ir visa tai, nepasitraukdami iš savo vietos, mūsų kasdieninėje monotonijoje. Naudodamas gerą vaizdinį, šv. Chosemarija sakydavo, kad mūsų rankose turime galimybę perkeisti kasdieninę prozą – tai, ką darome kiekvieną dieną, kur, jei apsižiūrėsime gali įslinkti rutina ar beprasmybė – į eilėraščio posmelį, į herojines eilutes. Gyvenimas tampa poezija, meilės nuotykiu.

Frydrichas Nyčė kalbėdamas apie save, sakydavo, kad yra dinamitas, nes su savo filosofija norėjo išsprogdinti transcendentinę gyvenimo prasmę. Pašaukimas į šventumą kasdienybėje, priešingai, tai žvilgsnis, kuris atranda transcendentinę prasmę mūsų kasdieniniuose darbuose. Krikščionys turime geresnį dinamitą, revoliucinį užtaisą: „Jei mes, krikščionys, tikrai gyventume pagal savo tikėjimą, - parašė šv. Chosemarija Vagoje, - įvyktų didžiausia visų laikų revoliucija... Bendradarbiavimo atpirkime veiksmingumas priklauso ir nuo kiekvieno iš mūsų! Pamąstyk apie tai“. Čia turime omenyje meilės revoliuciją, kad išlaisvintume pasaulį nuo tų jėgų, kurios jį laiko priespaudoje, teikia nerimą ir veda į liūdesį.

2002 m. spalio 7 d. šv. Jonas Paulius II ištarė šiuos žodžius miniai žmonių,

kurie susibūrė Petro aikštėje Opus Dei steigėjo kanonizacijos proga. Šie žodžiai apibendrina tai, ką pabandėme perduoti: „Šv. Chosemarija buvo Dievo išrinktas, kad skelbtų visuotinį pašaukimą į šventumą ir parodytų, jog kasdieniai rūpesčiai, iš kurių susideda gyvenimas, yra šventumo kelias. Galima sakyti, jis buvo kasdienybės šventasis. Jo įsitikinimu, tam, kuris gyvena tikėjimu, viskas yra proga susitikti su Dievu, viskas yra paskata maldai. Šiuo požiūriu kasdieninis gyvenimas pasirodo neįtikėtinai didingas. Matome, kad šventumas tikrai visiems pasiekiamas.“
